

МИХАИЛО М. ОБРЕНОВИЋ III

кнез српски

У сагласности са државним Саветом издајући Закон о правозаступницима нашли смо за нужно том приликом прописати УВОДНА ПРАВИЛА О ПРАВОЗАСТУПНИЦИМА; и затим одлучили смо и одлучујемо ово што следи:

Прочитај

Члан I

Закон о правозаступницима ступа у живот 1. маја текуће 1862. године; по чему ће се од тога дана сматрати да су укинуте све уредбе и наредбе, које су год до сада о овом предмету, о коме је реч издате, било од законодавне, било од административне власти.

Члан II

Онима, који су се до обнародовања Закона о правозаступницима, бавили правозаступничким послом, допушта се још за годину дана, рачунајући од 1. маја ове године, да тај посао обављају, ако им у томе не би на путу стајала каква сметња, која је у 3. и 4. закона о правозаступницима назначена. Па ако је у току тога рока, по пропису наведеног Закона, не добија право на заступање код суда, онда неће више тај посао обављати.

Али и оваквима се не одузима право, да могу доцније тражити и добити допуштење на правозаступништво, ако испуне услове Закона.

Члан III

Лица у претходном члану наведена, којима се привремено продужење правозаступничког рада допушта моћи ће се тим правом користити кад им Министарство Правосуђа (Правде) то дозволи. I зато ће она бити дужна због тога да се обрате молбом министарству Правосуђа.

Члан IV

Министарство Правосуђа дужно ће бити, чим се обнародује Закон о правозаступницима, расписати стечај и у њему одредити рок, до кога ће му се имати пријавити сви, који желе бити правозаступници.

Члан V

Чим прође одређени у стечају рок, Министарство ће пријављена и за правозаступнике одређена лица, сходно Закону, распоредити по окружним местима и у Београд.

Члан VI

Ако у коме месту не би никако било правозаступника, или би их било, али не у довољном броју, а догоди се да се који од ових због учињеног каквог законског изузетка не би могао примити заступништва, те због тога неки парничар не би имао кога од правозаступника, онда му је дозвољено да може и иначе, кога нађе, узети да га код суда заступа.

K.V. H.248 I

COV. H. 250

У Београду, 28. фебруара 1862.год.

М.М. Обреновић, с.р.
књаз српски

Председник Савета,
Јован Мариновић, с.р.

Кнежевски представник,
министар Спољних послова,
И. Гарашанин, с.р.

Главни секретар Савета,
Димитрије Матић, с.р.

МИХАИЛО М. ОБРЕНОВИЋ III
кнез српски,

У сагласности са Државним Саветом.

Због тога што многи, који код земаљских судова имају парнице, нису у стању такве или због невештине у законима, или из каквих других узрока водити, то да би се овоме помогло, нашли смо се побуђени да заведемо правозаступнички ред; и према томе прописали смо и прописујемо следећи:

ЗАКОН О ПРОВОЗАСТУПНИЦИМА

ГЛАВА ПРВА

Услови под којима се може добити правозаступништво.

Члан 1.

Право заступања код земаљских судова да је Министарство Правосуђа и оно је дужно такво дати ономе, који има својства овим Законом за тај рад прописана.

Члан 2.

Ово право може тражити онај:

1. који је српски поданик;
2. који је пунолетан;
3. који је доброг и поштеног владања;
4. који је правне науке редовно завршио;
5. који је из постојећих грађанских и кривичних закона правозаступнички испит положио.

Овај испит нису дужни полагати они, који су редовно свршили правне науке и поред тога код ког овоземаљског правозаступника бар за три године вежбали се, или бар две године служили код земаљских судова или код министарства Правосуђа, а дошли су до звања Начелника или Секретара.

Али они, који су редовно свршили правне науке, могу положити испит, о коме је реч, ма да се нису по више наведеном код правозаступника вежбали или код поменутих надлештава служили.

Они пак, који нису правне науке редовно свршили, а мисле да су способни за правозаступника, имају право тражити и добити допуштење за тај рад, пошто положе

испит из постојећих грађанских и кривичних закона, ако имају остала својства, која се по овом члану траже, и ако су се поред тога бар три године код неког овоземаљског правозаступника вежбали, или бар две године служили код кога од горе поменутих надлештава.

Члан 3.

Немогу добити право заступања:

1. они, који се налазе под стечајем или под старатељством;
2. они, који су осуђени због кажњивог банкрутства, који су осуђени или се налазе под ислеђењем због обичног (неполитичког) злочинства, или из користољубља учињеног преступа или покушаја, или због преступа, којим се јавни морал вређа.

Члан 4.

Правозаступник не може уједно какво јавно звање, или какву другу радњу на своје име имати.

Члан 5.

Само они који по овоме закону добију право заступања, могу друге код судова заступати.

Изузима се, наравно, случај, кад отац своју децу, муж своју жену, тутори и старатељи своје пупиле и штићенике на основу грађанског законика заступају.

Исто тако пословође и калфе трговаца и занатлија могу своје газде заступати у парницама, које би код судова имали.

Такође, кад би ко своме сроднику, пријатељу, или познанику хтео услугу учинити да га код суда заступа, дозвољено је. Али то заступање несме бити стално и са наградом, несме ни у ком оваком случају у току једне године превазићи заступање свих заједно две парнице и може бити само у оном округу, у коме живи онај, који се таквог заступања прима.

ГЛАВА ДРУГА

О полагању испита правозаступничког и о постављању правозаступника.

Члан 6.

Испит правозаступнички полаже се усмено и писмено код Великог Суда за грађанска и кривична дела.

Члан 7.

Кад буде нужда да се на коме месту постави правозаступник, Министарство Правосуђа расписаше конкурс, у коме ће се одредити рок, до кога ће се сваки пријавити, који жели добити право заступања.

Члан 8.

Онај који би то право тражио, било поводом расписаног конкурса, било по сопственој побуди, мора се ради тога обратити Министарству Правосуђа с молбом, у

којој ће повереним сведочанствима доказати, да има сва она својства, која су у (параграфу) члана 2. овога Закона прописана.

Члан 9.

Министарство Правосуђа, кад прими оваку молбу и нађе, да онај који се тако јави, има сва својства, која се траже, одредиће одбор, који ће пријављенога испитати из закона, који су ниже наведени.

Члан 10.

Овај одбор састојаће се из пет чланова, и саставиће се из чланова оба Велика Суда, подразумевајући овде председника и подпредседника. Овоме одбору додаће се и један деловођа, кога ће одредити Министарство Правосуђа из канцелариског персонала једног од поменута два суда.

Министарство Правосуђа пазиће, да не одреди у овај одбор лице, које је у сродству са оним који ће се испитивати.

А ако би онај који ће се испитивати против којег члана одбора оправдан изузетак чинио, Министарство Правосуђа одредиће за тај случај друго лице за члана одбора.

Члан 11.

Овако састављени одбор одредиће време полагања испита и позваће на исти онога кога ће испитати.

Испит ће бити најпре усмен а после писмен. При усменом испиту (упутиће се) поставиће се сваком, који се испитује, најмање по једно главно питање из сваког законика. А при писменом испиту даће се један правни задатак, да га кандидат изради по прописима закона.

Овај задатак ради се одмах на месту онде где одбор ради.

Члан 12.

Ако одбор већином гласова реши, да је кандидат, како усмени тако и писмени, испит добро положио, сматраће се да је способан за правозаступника; а у противном случају, ако одбор већином гласова нађе, да кандидат није добро испит положио, упутиће га да се спреми за бољи испит.

Члан 13.

Ко буде двапут овако упућен, па и трећи пут испит добро не положи, не може више никад такав полагати.

Члан 14.

О завршеном испиту одбор ће поднети извештај Министарству Правосуђа.

Члан 15.

Од лица, које је испит добро положило, Министарство Правосуђа узеће заклетву, која је за правозаступнике прописана и издаће му декрет да је за правозаступника наименовано.

Такво ће лице Министарство Правосуђа уписати у списак правозаступника, објавити га свим земаљским судовима, а то ће и у званичним новинама обнародовати.

Члан 16.

У сваком округу мора бити најмање два, а у Београду шест правозаступника,

Члан 17.

Пре него се правозаступник настани на коме месту, дужан је ради одобрења обратити се Министарству Правосуђа и оно га има онде поставити, где он хоће.

Члан 18.

Али ако се догоди, да у неком округу још неби био попуњен одређени најмањи број, а у месту, за које се који правозаступник јави Министарству Правосуђа, да жели тамо настанити се, већ је попуњен тај најмањи број Министарство ће у таквом случају пријављеног правозаступника поставити онде, где је празно место; а ако би било више празних места, Министарство је дужно поставити га на једно од тих места, које он избере.

Члан 19.

Ако правозаступник за три месеца, рачунајући од дана кад је декрет примио, неби отишао на место свог одређења (члан 18), Министарство Правосуђа може на то место одредити другог правозаступника, а онај неће моћи нигде радити донде, док не буду сва места попуњена.

ГЛАВА ТРЕЋА

О правима и дужностима правозаступника.

Члан 20.

Правозаступник може радити код свих земаљских судова. Но ипак одређено му од Министарства Правосуђа место живљења неће моћи променити без одобрења Министарства, ако у месту не буде више правозаступника него што је као најмање законом одређено. А без знања суда, правозаступник неће се моћи ни удаљити из места живљења, него ће у том случају бити дужан известити суд, а поред тога одредити и правозаступника, који ће га међутим заменити у правозаступничким пословима.

Члан 21.

У колико ће и на који начин правозаступници моћи радити и у кривичним предметима, одредиће се кривичним судским поступком.

Члан 22.

Сваки правозаступник дужан је уопште поверену му послове сходно положеној заклетви марљиво и савесно отправљати, чувајући тајну повереног му посла. Даље, стараће се да се својим владањем покаже достојним поверења и уважења, које његов позив изискује.

Члан 23.

Правозаступник, када му се ко јави за заступање, пре свега биће дужан размотрити: дали је спорно дело и шако заступања достојно, па кад нађе да је дело праведно, он ће, пре него што се прими заступништва, испитати и то, ако је парничар, који га за заступника моли, тужитељ:

1. шта он тражи у главној, а шта у споредној ствари?
2. чим може доказати тужбу, а чим поједине околности тужбе?
3. дали за који спорни детаљ тужбе има писмене исправе, и ако има где се такве налазе?
4. кога он за који спорни детаљ може за сведока показати?
5. на које детаље спора може он заклетву положити?
и
6. на којој може он противној страни заклетву допустити?

Члан 24.

Правозаступник ће даље према приликама нарочито истраживати:

1. дали има више њих лица, која би у тужби каквог учешћа имала?
2. дали које од тих лица не стоји под старатељством?
3. на који се начин нужне исправе и остали докази могу претходно набавити?
4. који је суд за туженог надлежан?
5. треба ли тужбу противу њих више подићи?
6. дали и од ових ко под старатељством не стоји?
7. дали се од кога заштита не мора тражити? и напослетку
8. дали се до окончања парнице и друге какве мере и предострожности имају употребити, као н.пр. обезбеђујућа средства и т.д.?

Члан 25.

Тако исто правозаступник, ако би парничар, који би му се за заступништво јавио, био тужени, дужан нарочито добро испитати како тужбу тако и оне изузетке, који би противу ње постојали, о овоме размислити, а затим тачно испитати доказна средства, којима би се решавајуће околности имале показати.

Члан 26.

А у сваком случају правозаступник ће бити дужан о спорној ствари уредан протокол начинити и у њему све околности и доказна средства, која би парничар показао, укратко али тачно навести и забележити.

Тај ће протокол парничар, ако би знао писати, подписати и правозаступник је увек дужан дати парничару препис тога протокола, својим потписом потврђен. А оригинал правозаступник ће увек бити дужан суду на његов захтев показати, али садржај тога, без одобрења правозаступника, нити ће смети суд противној страни саопштити, нити пак при решавању спора у обзир узети, у колико у самој парници неби била учињена употреба.

Члан 27.

Ако је правозаступник пренебрегао да сачини наведени протокол, па би се парничар на њега потужио да је он какву околност или доказно средство на његову штету изоставио у парници навести и употребити, или да је напротив погрешним начином наведена од противне стране околности допустио и признао, онда ће се, у колико би се ту због проузроковане штете о одговорности његовој радило, све то против њега, а на корист парничара предпоставити и уважити.

Члан 28.

Ниједан правозаступник несме ономе, који би га за заступништво молио, помоћ своју у праведној ствари, ни у ком случају, без основног узрока одрећи, ни из обзира на

достојанство или углед, ни из обзира на богатство једног или другог парничара. А довољни узроци, због којих би правозаступник могао одрећи помоћ своју онеме, који је тражи, јесу:

1. ако правозаступник држи да неће моћи добити парницу;
2. ако је оптерећен правобранилачким пословима;
3. ако је у парници, о којој се ради, или у другој, која са овом у вези стоји, противну страну заступао или заступа, или је уопште њен заступник, или ако би примањем пуномоћија повредио дужности поверења и тајне према пређашњим својим властодавцима;
4. ако је противна страна с правозаступником род, онако као што је означено у члану 132 грађанског судског поступка и то у тачкама: а, б, в, г, д, е, ж.

Члан 29.

Пошто се правозаступник реши да се прими правозаступништва, постараће се да набави прописано пуномоћије.

У пуномоћију парничар мора за случај какве сметње правозаступника, наименовати и заменика заступника, или правозаступнику оставити право, да он сам може себи заменика избрати. Али ово пуномоћије властодавац мора проширити и на своје наследнике.

Члан 30.

То пуномоћије може бити опште, т.ј. такво, које се односи на све правне случајеве, или посебно, које се тиче изриком каквог познатог правног случаја властодавца.

Ако се правозаступнику да власт да при заступању може противну страну заклетвом понудити, такву од ње примити, или је одбити; даље, да може поравнања чинити, новце или новчане вредности примити, то му се сви ти послови морају писменце у пуномоћију назначити.

У осталом овде важе и други прописи грађанског законика у глави XXII који говоре о пуномоћности.

Члан 31.

То пуномоћије може се суду поднети у оригиналу или у доставерном препису. Ако би правозаступник имао суду што написмено поднети у име парничара, кога заступа, дужан ће бити у првом писменом приложити пуномоћије или оригинално или у доставерном препису.

У осталом, правозаступник је дужан у свако време показати суду на његов захтев пуномоћије у оригиналу. А сваки писмени акт предат, правозаступник мора својеручно потписати.

Члан 32.

При вођењу парнице мора се правозаступник тачно придржавати постојећег судског поступка, и чувати се од извртања закона и замотавања истине; даље, мора се клонити протезања парнице, а и противној страни не давати прилике за протезање.

Осим тога, мора да избегава празне и излишне речи, које ништа ствари не доприносе. И напослетку, да са свршеним предметима судовима противзаконито не досађује.

Члан 33.

Правозаступник чуваће се да при вођењу парнице ни суд, ни судију, ни парничара, ни његовог заступника не увреди, владајући се уопште пристојно и учтиво.

Члан 34.

Ниједан правозаступник у једној истој парници не може заступати оба парничара, а тако исто неће он моћи заступати парничара и у оној парници, у којој је пре противну страну заступао.

Члан 35.

Правозаступник, када једном прими парницу да је води, несме је без довољног узрока оставити пре него што је заврши "дужан је ту своју намеру дотичној страни путем суда саопштити", а међутим заступање парнице дотле продужити, докле год од дана, када је отказано заступање страни објављено, не прође онолико времена, колико је нужно, да може страна другог правозаступника наћи и суду обзнанити, или сама парницу наставити.

Члан 36.

Ако правозаступник неби могао у име парничара, кога заступа, сам на рочиште доћи, то ће место себе послати у пуномоћију на именованог или њим самим одређеног местозаступника, који ће тада дотична акта подписивати. Но и овај местозаступник дужан ће бити своје пуномоћије суду поднети и показати.

1) Али ако би правозаступник био и принуђен због неког великог узрока да остави парницу пре него што је заврши.

Члан 37.

Ако би правозаступник од парничара, кога заступа, у име каквих трошкова унапред што узео, дужан је о томе водити тачан рачун и такав своме властодавцу свагда показати.

Члан 38.

Правозаступник несме уговорити да му се у име награде који део парнице, а још мање сме парницу закупити. Сваки такав уговор сматраће се за незаконит и као такав неће важити.

За свој труд правозаступник не може уговорити већу награду од 15% вредности спорне ствари, кад ова не вреди више од хиљаду гроша пореских, а кад вреди преко хиљаду пореских гроша, не може уговорити већу награду од 10%.

Али у ову награду не рачунају се путни трошкови правозаступника, или они, које би иначе због парнице имао.

Члан 39.

Колико год пута суд осуди парничара на накнаду трошкова, свагда ће у том случају бити дужан награду и трошкове правозаступника противне стране у пресуди, усмерити, ако нађе да су претерани. А оне трошкове и накнаду, коју би парничар свом правозаступнику имао платити, суд ће тек онда на то тражење парничара, ако између њих није било никаквог уговора, или ако је тај уговор закључен против закона.

Члан 40.

Кад дође до тога, кад се награда правозаступника мора усмерити, онда се ова неће умерити по броју табака или рочишта, него по нормалној заслуги правозаступника. При томе ће се нарочито пазити:

1. какав је труд правозаступник уложио при спремању да се парница поведе и при набављању доказних средстава;

2. да ли је показао виши степен знања и способности;
3. да ли је тачно пазио на прописе судског поступка, и старао се да се парнице, колико је могуће, пре теши; и напослетку; 4. да ли би према имању парничара, кога он заступа, требало ту награду усмерити.

Члан 41.

Сваки правозаступник дужан ће бити оне парничаре, који би своје сиромашно стање доказали, по решењу суда без наплате заступати. Али ако би овакви парничари доцније добили какво имање, или би противна страна на накнаду трошкова била осуђена, и они би се могли наплатити, правозаступник ће моћи отуда пристојну награду према члану 38. наплатити.

Исто тако сваки правозаступник дужан је по одлуци закона о стечајном поступку заступати и стецишне масе.

Члан 42.

Пошто правозаступник мора за прописане таксе код суда сам јемчити, то ће он имати право од парничара, кога заступа, када пуномоћије од њега прими, захтевати да му што унапред на име таксе да, изузимајући случај члана 41. где ће суд таксе, када се парница спорне ствари, сврши, тражити да наплати од самог парничара, осим такса за разна оверавања, које парничар мора одмах положити.

ГЛАВА ЧЕТВРТА

О дисциплинским казнама над правозаступницима

Члан 43.

Који би од правозаступника какву парницу из ината примио или неби судске наредбе испуњавао; даље који би у чему околишио, парничне трошкове навлаш умножавао, парнице протезао, правна средства на зло употребљавао, рочишта без сваког циља продужавао, који неби на рочиште никакво дошао, или ако би и дошао али неприпремљен, или кад неби сам могао на рочиште доћи, место заступника свога о стању спорне ствари неби довољно обавестио и нужним га пуномоћијем снабдео, даље, који би из немарности, или из незнања, или из зле намере разне сметње парничарима на пут стављао, или би парничара, кога заступа, излагао штети и опасности, и уопште који би законске прописе преступио, биће кажњен као што следи:

Члан 44.

Мањи иступи правозаступника казниће се или опоменом, или укором, или новчаном казном до 10 талира, која ће се наплатити у корист државне касе; даље, губитком целе или неког дела награде, и напослетку накнадом парничних трошкова, или повраћајем новаца који су унапред примљени.

Члан 45.

За веће преступе у дужности, моћи ће се заступник према приликама казнити или новчано 20 талира, или привременом забраном заступничког права, које не може од годину дана дуже трајати, и напослетку коначним губитком тога права.

Члан 46.

Ове две последње казне имаће места само у овим случајевима:
1. ако би правозаступник у каквом на штету трећег управљеном делу, лукавим начином учествовао или савете дао;

2. ако би од примљених новаца без одобрења суда задржао више него што му по закону припада на име награде или плаћених такса или би те новце под каквим му драго видом задржао;

3. ако је више пута био кажњен па се није усаветовао; и напослетку:

4. ако је због свога рђавог владања већ био опомињан и на друге блажије казне осуђиван, па се није поправио.

Члан 47.

На дисциплинске казне првостепени ће суд осуђивати правозаступнике или по званичној дужности, или на оправдану тужбу парничара, пошто детаљно истражи кривицу.

Против сваке осуде моћи ће осуђени правозаступник по постојећем пропису жалити се Великом Суду за кривична дела.

Члан 48.

Овај Велики Суд судиће као коначни у ова два случаја: кад се правозаступник лишава права заступања за време или за свагда; а у свим другим случајевима радиће поводом жалбе као касациона власт.

Члан 49.

Ако се правозаступнику судском пресудом одузме право заступања парничара, било за време или за свагда, Велики Суд за кривична дела биће дужан у таквом случају, кад предмет пресуди, о томе јавити Министарству Правосуђа, како би ово и Велики Суд за грађанска дела и све првостепене судове о томе могао извести.

Члан 50.

Ако би већа кривица правозаступника, на дужности учињена, спадала у ред таквих кажњивих дела, која се по кривичном закону имала казнити, то ће се та његова кривица истражити по начину, који је прописан за истраживање кривичних дела, и пресудити по кривичном закону.

Члан 51.

При сваком дисциплинском истраживању, дужан је дотични првостепени суд сам набавити све доказе, који би служили објашњењу ствари. Затим, он ће сам и дотичне стране као и сведоке, ако би у њиховом округу били, а иначе преко онога суда, у којем округу они живе, према потреби и под заклетвом саслушати.

Члан 52.

Оптуженом правозаступнику морају се при његовом саслушању све против њега наведене околности и доказна средства саопштити, и његов одговор у протокол унети. Али пре него што би се од њега узела последња одбрана, мора му се дозволити да под надзором суда може прегледати и акта, која се тичу истраживања.

Члан 53.

Ако би тужени правозаступник повредом своје дужности дао парничару повода да против њега тражи и накнаду штете, па би се том приликом могла и количина штете иследити; то ће га суд осудити не само на казну него и на накнаду штете, а у противном случају упутиће оштећеног парничара, што се тиче накнаде, на редовну парницу.

Члан 54.

Противу судске пресуде, изречене о накнади штете, може се жалити надлежном Великом Суду како правозаступник тако и дотична страна.

Члан 55.

Оштећени моћи ће накнаду штете тражити од правозаступника не само онда, кад би он на то судом био упућен, него и онда, када би суд и одбацио дисциплинско ислеђење, које би он против правозаступника тражио.

Члан 56.

Правозаступник, ако се нађе да је крив, дужан ће бити да плати трошкове дисциплинског поступка. Али и његов тужилац, ако се докаже да је против њега само из злобе и несташлука тужбу подигао, казниће се или новчано до 20 талира, или затвором до 20 дана.

Осим тога невином правозаступнику остаје право против таквог тужитеља и клеветника тражити и накнаду штете, ако је какву оваком тужбом претрпео.

Члан 57.

Кад се догоди да се правозаступник на неизвесно време одлучи од правозаступничке радње, онда ће се и то имати сматрати као привремена мера а то се може догодити у овим случајевима:

1. ако би правозаступник због злочинства под суд пао;
2. ако би он потпао под старатељство или под стечај.

У случајевима побројаним у овом параграфу, правозаступник неће моћи донде радити, док се год у првом случају за невино не прогласи, или из недостатка довољног доказа од казне не ослободи, а у другом случају док се оне сметње од њега не уклоне.

Члан 58.

И о једном и о другом случају, који су у члану 57. изложени, дужан ће бити дотични првостепени суд одмах извести Министарство Правосуђа, а оно ће потом таквог правозаступника одмах одлучити од правозаступничке радње и случај, који буде, у званичним новинама објавити.

Исто тако, кад се уклоне сметње у претходном члану под 1, и 2. изложене, Министарство Правосуђа, опет ће правозаступника поставити као што је био, па и то у новинама објавити.

Члан 59.

Против оваког на неизвесно време (члан 58) одлучења од правозаступничке радње нема места никаквој жалби.

Члан 60.

Сви земаљски судови дужни ће бити водити један нарочити протокол о правозаступницима, у који ће сваку одређену казну кажњеном правозаступнику, укратко али тачно бележити, како би се при поновљеном његовом преступу и једном издржана казна у обзир узети и према томе он могао осудити на одговарајућу казну.

А на свршетку сваке године судови ће бити дужни изводе тога протокола подносити Министарству Правосуђа.

Члан 61.

Према одличним и ревносним правозаступницима имаће се при предлагању чиновника за судску струку.

ГЛАВА ПЕТА

О томе како престаје право на правозаступништво

Члан 62.

Право на заступништво престаје:

1. кад правозаступник сам да оставку, која ће се непосредно подносити Министарству Правосуђа;
2. кад се правозаступник прими каквог јавног звања, или преузме какву другу јавну радњу на своје име;
3. кад правозаступник престане бити србски поданик;
4. кад он буде осуђен због кажњивог банкрутства, због обичног (неполитичког) злочинства, или из користољубља учињеног преступа, или таквог преступа, или због преступа који вређа јавну моралност.

Члан 63.

Како који правозаступник којим од наведених начина изгуби право на заступништво, онда ће то Министарство Правосуђа свим земаљским судовима а и у званичним новинама објавити.

ЗАКЛЕТВА

За правозаступнике

Члан 64.

"ЈА Н. Н. ступајући у звање јавног правозаступника, заклињем се свемогућим Богом, пред светим крстом и на Јеванђеље, да ћу поверено ми звање правозаступника отправљати верно и савесно и сходно постојећим уредбама и законима, нарочито онима, који се тичу правозаступништва; да ћу судовима и надлежностима поштовање одавати; да ћу сиромасима као и богатима при тражењу и брањењу њихових права једнаком ревношћу и савесно помагати, и уопште при испуњавању мојих званичних дужности да се нећу дати поколебати ни достојанством каквог лица, ни страхом, ни користољубљем, нити икаквом страшћу, него да ћу свагда и у сваком случају заступати као што земаљски закони прописују.

Тако ми Господ Бог помогао и тако да могу о томе дати одговор на Његовом страшном суду "

В.Н. 248

II

Сов.Н.250 28.

у Београду фебруара 1862. год.

М.М.Обреновић,
с.р. Кнез Српски

Председник Савета,
Јован Маринковић, с.р.

Кнежевски Представник,
Министар Иностраних послова
И. Гарашанин, с.р
Главни Секретар Савета,
Димитрије Матић, с.р.